

Arrest

nr. 268 792 van 22 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van Mr. P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat P. ROBERT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 24 januari 2020 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 31 januari 2020.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 30 maart 2021. Verzoeker werd bovendien een tweede maal gehoord op 3 juni 2021.

1.3. Op 27 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 september 2021 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van M. C. J. A. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1988 te San Salvador. In 2014 behaalde u een diploma marketing en publiciteit. Vervolgens behaalde u in 2017 een master in strategisch beheer en in 2020 behaalde u een postgraduaat hoger onderwijs. U werkte sinds oktober 2017 voor de organisatie C.(...) I.(...), waar u opleider was binnen de afdeling HR en kinderontwikkeling. U gaf hiervoor opleidingen doorheen het land aan leden van de ontwikkelingscentra van C.(...) I.(...) over hoe zij jongeren en kinderen konden helpen bij hun ontwikkeling. In augustus 2018 verhuisde u naar colonia El Roble, calle (...), huis (...) in de stad San Salvador. Sinds 13 december 2018 hebt u een relatie met A.(...) P.(...) R.(...) R.(...) (O.V. xxx; CG xxx), zij kwam op 13 juni 2019 bij u wonen in colonia El Roble.

Op 5 november 2019 was u een opleiding gaan geven in de kerk Bautista Edificadores in de kolonie Izalco in San Salvador. Er kwamen twee mannen naar u toe die u vastnamen bij uw armen. Ze vertelden u dat ze behoorden tot de bende MS en wilden van u weten wat u daar kwam doen. U vertelde hen dat u voor C.(...) werkte en jullie daar een ontwikkelingscentrum hadden in de kerk. Ze vroegen uw identiteitskaart en dreigden u te vermoorden. Ze begonnen aan u te trekken maar plots gaf een van hen u uw identiteitskaart terug en zei tegen u dat u snel moest weggaan van de plaats en dreigde u anders te vermoorden. U liep weg en toen u zag dat ze u niet volgden, bent u naar uw wagen gelopen. Eenmaal gekalmeerd belde u met uw baas en vertelde u wat er u was overkomen. U reed door naar het werk van Priscila om haar op te pikken en vertelde haar wat er was gebeurd. U besloot na dit incident van functie te veranderen, en werkte vanaf 9 december 2019 als vergoedingsanalist voor C.(...) I.(...).

Op 8 januari 2020 kwamen u en uw partner terug van jullie werk. Jullie parkeerden de wagen aan jullie woning, waarop u werd benaderd door twee bendeleden van de MS. Een van hen haalde een geweer boven en richtte het op jullie allebei. Hij vertelde u dat ze wisten wie u was, dat ze u zochten, dat ze uw werk niet oké vonden en dat ze u gingen vermoorden. Er parkeerde op datzelfde moment een voertuig achter u, waarop de twee mannen wegliepen. U reed weg en besloot naar de politiedelegatie van Zacamil te gaan. De politie vertelde u echter dat ze uw klacht niet konden aannemen omdat u geen fysieke letsels had. Jullie besloten terug naar huis te keren, sloten jullie op in jullie woning en besloten toen om het land te verlaten. De volgende dag namen jullie allebei ontslag en kochten jullie vliegtickets. Jullie begonnen vanaf dan ook twee wagens te zien buiten jullie woning op verschillende momenten van de dag en nacht. Omdat deze voertuigen verdacht leken, besloten jullie op 12 januari 2020 opnieuw naar de politie te gaan en deden jullie aangifte bij de delegatie van de nationale burgerpolitie (PNC) in Miramonte.

U verliet El Salvador samen met uw partner op 23 januari 2020 en jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie op 24 januari 2020 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens op 31 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten (DUI), uw rijbewijs, een attest over uw tewerkstelling bij C.(...) I.(...) in het Spaans, de aangifte die u indiende bij de PNC en een nieuwsartikel over een politieagent die werd vermoord bij u in de wijk. Op 23 april 2021 bezorgde uw advocaat per e-mail het CGVS een attest over uw tewerkstelling in het Engels, een attest van uw pastoor over uw religieuze activiteiten, foto's over uw werk, uw universitaire diploma's, het diploma van uw partner, de geboorteaktes van u en uw partner, uittreksels van het politieregister van u en uw partner en jullie (blanco) strafbladen, een nieuwsartikel over een priester die werd vermoord omwille van zijn activiteiten. Op 4 juni 2021 bezorgde u het CGVS nog een kopie van de identiteitskaart van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uw asielaanvraag bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden en tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtaanvraag onderuit haalt.

Om te beginnen komen de verklaringen die u aflegt over het incident van 8 januari 2020 niet overeen met wat u liet optekenen in de aangifte die u indiende bij de PNC. U beschrijft dat twee individuen u benaderden, dat één van hen naar de kant van de bestuurder ging en dan zijn vuurwapen bovenhaalde (CGVS 2, p. 15), terwijl in de klacht valt te lezen dat ze meteen verschenen met een vuurwapen. Het is daarnaast ook uitermate vreemd dat u nergens in uw klacht liet optekenen dat deze bendeleden van de MS waren, terwijl ze dit zowel op 5 november als 8 januari aan u kenbaar zouden hebben gemaakt (CGVS 1, p. 12). Uw excuus, dat u twijfelde om deze info te geven omdat jullie schrik hadden dat ze de bende zouden verwittigen en u hiermee zou wachten tot de politie aan uw woning zou komen patrouilleren is onafdoende. Er kan namelijk van u verwacht worden dat als u werkelijk beroep wil doen op de hulp van de autoriteiten van uw land, u hen ook dergelijke relevante informatie onmiddellijk verschaft. Hierop gewezen, bevestigt u dat dit inderdaad het geval is wanneer je vertrouwen hebt in de instelling, maar dat in uw land de politie niet te vertrouwen is, en je voortdurend ziet dat bendeleden geïnfiltreerd zijn bij de politie (CGVS 1, p. 18). Het is echter uitermate vreemd dat u enerzijds wel genoeg vertrouwen zou hebben in de politie om klacht in te dienen en van hen te verwachten dat ze u nog bescherming zouden bieden in uw resterende dagen in El Salvador (CGVS 1, p. 13), maar anderzijds niet genoeg vertrouwen beweert te hebben om hen volledige en bruikbare informatie over uw problemen te verschaffen. Bovendien was uw partner eveneens aanwezig bij het incident van 8 januari 2020 en werd zij eveneens bedreigd. Dat bij "aantal slachtoffers" dan maar formeel één persoon wordt vermeld en dat enkel uw gegevens als slachtoffer genoteerd werden, is hoogst eigenaardig. U hiermee geconfronteerd, kan er geen deftige uitleg over verschaffen en oppert dat de agent misschien in de war was omdat het ene incident van november u alleen overkwam (CGVS 1, p. 18). Het lijkt sterk dat een agent die een klacht optekent niet het verschil kan maken tussen één dan wel twee slachtoffers.

U linkt in deze klacht dus het incident dat plaatsvond op 8 januari aan het incident dat had plaatsgevonden op 5 november. Uw verklaringen over dit eerste incident in deze klacht zijn echter weinig specifiek: u beperkt zich tot de vermelding dat dit in november gebeurde in de avenida Izalco, maar laat het na de specifieke datum – 5 november – of de specifieke plaats – aan de kerk Bautista Edificiaros – mee te geven (CGVS, p. 12). Ook door hoeveel personen u werd benaderd of het feit dat ze u toen eigenlijk wilden vermoorden, vermeldt u niet in uw klacht. Nog vreemder is dat u beweert op 12 januari 2020 naar de politie te zijn geweest omwille van de auto's die jullie voor jullie huis zagen tussen 9 januari en 11 januari 2020, u dit verdacht vond en daarom politiebescherming wilde, maar er in deze klacht hier geen enkel spoor van te bekennen is. Uw excuus dat dit niet werd vermeld in de klacht omdat u de nummerplaten van de auto's niet kende (CGVS 1, p. 18), is weinig overtuigend, a fortiori omdat u ook over het incident van 5 november zo weinig informatie gaf. Uw partner liet het tevens na om iets over deze verdachte wagens die jullie nog aan jullie huis zagen te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierop gewezen poneert ze dat het interview kort was en ze het er niet kon vertellen (CGVS 20/12393, p. 17-18). Dit kan hoegenaamd niet overtuigen gezien dat haar aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of ze alle redenen had kunnen geven die aanleiding hebben gegeven tot jullie vertrek, ze dit eerst bevestigde en deze auto's maar vermeldde in kader van correcties die ze wilde maken in verband met uw interview bij DVZ (CGVS 20/12393, p. 3).

Bovendien is uw houding ten opzichte van de politie zeer vreemd. Zo deed u na het incident van 5 november 2020, waarbij u met de dood bedreigd werd, geen enkele moeite om naar de autoriteiten te stappen. U verklaart hierover dat u met uw baas gebeld had en dat u tot op zekere hoogte gerustgesteld was omdat hij u had verzekerd dat u niet naar die plek moest terugkeren (CGVS 2, p. 17). U zou nochtans in diezelfde periode zoveel angst en paranoia hebben gehad, wat u ertoe aanzette om uiteindelijk van job te veranderen (CGVS 1, p. 15-16). Dat u dan zou denken dat het genoeg was om simpelweg niet meer terug te keren, kan niet overtuigen. U stelt daarnaast nog dat u ook niet wist of u een goede of slechte politieagent voor u zou hebben en het u dus nog meer problemen zou kunnen opleveren door wel naar de politie te gaan (CGVS 2, p. 17). Opnieuw dient er op gewezen te worden dat uw ambivalente houding ten opzichte van de politie uitermate vreemd is. Zeker gezien u al had besloten om het land te verlaten op het moment dat u aangifte deed (CGVS 1, p. 9-10). Uw uitleg dat het incident in november ging om een buurt die u bezocht en u dacht dat u geen gevaar zou lopen als u die zou vermijden, maar dat ze u in januari aan uw eigen huis bedreigden en u geen andere optie had om zich te beschermen, kan opnieuw niet overtuigen gezien de vrees die u beweerde te hebben na het incident van 5 november 2019 (CGVS 2, p. 17; CGVS 1, p. 15-16). Dat u bovendien uiteindelijk wel klacht indiende, maar verder geen enkele moeite meer deed om deze klacht verder op te volgen, getuigt ook

niet bepaald van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade. U stelt dat u dit niet deed omdat jullie naar België zijn gekomen (CGVS 1, p. 10). Dit excuus is echter uitermate zwak. Indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zou men toch verwachten dat u zo snel mogelijk beroep doet op de autoriteiten van uw land, hen volledige informatie verschaft en vervolgens ook zelf enige moeite doet om deze klacht verder op te volgen.

Verder zijn ook uw verklaringen over het incident van 5 november 2019 bevreemdend. Zo beweert u de benedeleden te hebben gezegd wie u was en dat u in die zone aanwezig was omdat jullie er een ontwikkelingscentrum hadden in de kerk. U zou dit hebben gedaan omdat het u gevaarlijker leek om te liegen tegen de benedeleden, en u dacht dat ze de kerk nog wel zouden respecteren (CGVS 2, p. 12-13). Het is dan toch zeer vreemd dat u een nieuwsbericht neerlegt over een priester, die volgens u in een vergelijkbare situatie zat als u en die werd vermoord door benedeleden omdat hij jongeren probeerde weg te houden van bendes, iets waar u bovendien al vanop de hoogte was toen u op 5 november 2019 werd benaderd, en waarmee u bovendien wilt aantonen dat de bendes niet blij zijn met de activiteiten die u doet (CGVS 1, p. 11; CGVS 2, p. 11; document 12).

Tevens komt de werkwijze van de bende zoals u ze voorstelt niet geloofwaardig over. Zo zouden ze initieel razend zijn geworden omdat uw activiteiten hen niet bevielen en zouden ze bedreigd hebben u te vermoorden, begonnen ze aan u te trekken, om u ergens mee naar toe te nemen en daar te vermoorden. U zou zich een beetje hebben verzet, maar niet echt weerstand hebben geboden en dan plots zouden ze uw identiteitskaart hebben teruggegeven, u gezegd hebben dat u zich zo snel mogelijk uit de voeten moest maken en u nogmaals bedreigd hebben (CGVS 2, p. 13). Ze zouden van u geëist hebben dat u zich niet meer in de zone zou laten zien, een eis waar u zich aan hield (CGVS 1, p. 15). U zou gedurende twee maanden niets meer van hen hebben gehoord (CGVS 2, p. 14) en dan zouden de benedeleden plots aan uw huis aan uw deur staan omdat ze u alsnog willen vermoorden, iets waarin ze weeral niet slaagden omdat er net toevallig een auto parkeerde in de wijk waar u woonde (CGVS 1, p. 13).

Ook uw eigen hierop volgend gedrag is bevreemdend. U beweert aan uw eigen huis benaderd te zijn, kan wegrijden, maar neemt dan toch het risico om terug te keren naar uw woning en er tot aan uw vertrek te blijven wonen. U werpt op dat u geen familieleden aan risico's wilde blootstellen omdat u dacht dat u gevolgd kon worden of opgespoord en hotels gevaarlijk en duur zijn, maar u zou om uw veiligheid te garanderen klacht zijn gaan indienen, vliegtickets hebben geboekt naar België en in die periode niet meer zijn buiten gekomen. Gevraagd of u, buiten voor uw klacht, helemaal niet bent buitengekomen, blijkt dat u weldegelijk nog buitenkwam, zo ging u nog documenten in orde maken en boodschappen doen. Dat u ook dat risico zou nemen, met als enige voorzorgsmaatregel eens goed rondkijken voor uw vertrek en terugkomst (CGVS 2, p. 16), kan niet overtuigen. Zeker gezien u er in de periode nadat u werd benaderd ook nog auto's zag verschijnen op verschillende momenten en dacht dat u in de gaten werd gehouden (CGVS 1, p. 17-18).

Dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie er bij u op dit adres woonde, komt uw geloofwaardigheid niet bepaald ten goede. Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wie er bij u woonde op uw adres in colonia El Roble, vermeldt u enkel uw partner die er op 12 juni 2019 bij u zou zijn komen wonen (CGVS 1, p. 5). Er wordt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd of er naast uw partner, in de periode dat u er woonde nog iemand anders bij u woonde, maar opnieuw vermeldt u enkel uw partner (CGVS 2, p. 2). U haalt dan plots, terwijl het gaat over uw eerdere woonplaats in colonia Metropolis Norte, nog aan dat uw moeder toch ook bij u zou hebben gewoond in colonia El Roble, maar slechts van augustus tot oktober 2018 (CGVS, p. 5). Het is hier eerst al vreemd dat u dit niet eerder vermeldde gezien u al tweemaal de vraag gesteld was wie er bij u woonde op dit adres. Uw verklaringen zijn echter ook tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ. Toen u daar tijdens uw interview op 11 juni 2020 gevraagd werd naar de verblijfplaats van uw moeder op dat moment, liet u daar namelijk optekenen dat zij verbleef op het laatste adres waar u had verbleven, in Colonia El Roble, calle (...), huisnummer (...) in San Salvador (DVZ verklaring, p. 6-7, punt 10 en 13A). Uw poging tot verschoning, dat u het waarschijnlijk heeft gezegd omwille van het feit dat ze een tijdje bij u woonde en u misschien wat plaatsen en data door elkaar gehaald hebt (CGVS 2, p. 7), kan niet overtuigen gezien u aan het CGVS vertelde dat dit bijna twee jaar voor uw interview bij DVZ was en ze daarna enkel nog in urbanizacion Serra Monte zou hebben gewoond (CGVS 2, p. 5, 7). Om aan te tonen dat uw moeder wel degelijk in Serra Monte zou wonen, bezorgt uw advocate op 4 juni 2021 het CGVS nog een foto van de identiteitskaart van uw moeder die dateert uit 2016 (document 17). Hierbij dient er al eerst te worden gezegd dat er niet kan worden nagegaan wanneer deze kopie genomen werd en of dit werkelijk om de huidige identiteitskaart van uw moeder gaat. Bovendien is er ook geen enkele garantie dat het adres op de identiteitskaart ook het effectieve adres van uw moeder is, gezien u ook beweert dat uw partner bij u in colonia El Roble woonde sinds 12 juni 2019 (CGVS 1, p. 5), zij nog in augustus 2019 een nieuwe identiteitskaart aanvraag, en hier nog haar oude adres op liet staan (CGVS 20/12393, p. 10). Tevens blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud van uw broer S.(...) E.(...) M.(...) C.(...) dat plaatsvond op 1 april

2019 dat uw moeder op dat moment samen met u in colonia El Roble woonde (CGVS xxx, p. 3-4). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw problemen aangezien u beweert dat bendeleden u op dit adres zouden hebben benaderd en vervolgens ook uw huis in de gaten hielden maar wel stelt dat uw moeder niets meer heeft gehoord over uw problemen (CGVS 2, p. 6).

Tenslotte reisde u via Spanje naar België. Ondanks dat u zich in een EU-lidstaat bevond, liet u het na om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ondanks het feit dat u zich in een EU-lidstaat bevond, diende u in Spanje geen asielaanvraag in. Uw poging tot verschoning, dat u er met uw partner over had gesproken, en jullie al de avond van jullie problemen op 8 januari 2020 simpelweg hadden besloten om naar België te komen (CGVS 1, p. 9), is onafdoende. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming indient.

Voor de volledigheid dient hier nog bij te worden opgemerkt dat louter het feit dat u werkte als opleider bij C.(...) I.(...) op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

De overige documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De paspoorten van u en uw partner, jullie geboorteaktes, uw rijbewijs, jullie uittreksels van het politieregister, jullie blanco strafbladen, jullie reisinformatie jullie diploma's, de foto's van uw werk, het attest van uw werk en het attest van de priester over uw religieuze activiteiten hebben slechts betrekking op jullie identiteit, gerechtelijke antecedenten, opleidingen, reisweg en uw werk. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie.

Het nieuwsartikel dat u neerlegt van de politieagent die vermoord werd in uw wijk, heeft slechts betrekking op de algemene situatie in uw wijk, en houdt geen enkel verband met uw persoonlijke problemen (CGVS 1, p. 6).

De opmerkingen die u het CGVS nog bezorgde aangaande uw eerste persoonlijke onderhoud en het persoonlijk onderhoud van uw partner kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door

zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporte_n/coifocus_salvador.veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.veiligheidssituatie20201012.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat er ook in hoofde van uw partner A.(...) P.(...) R.(...) R.(...) (O.V. xxx; CG xxx) een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Uw broer S.(...) E.(...) M.(...) C.(...) (O.V. xxx; CG xxx) werd op 29 april 2019 erkend als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. U geeft zelf aan dat de redenen waarom hij El Salvador verlaten heeft geen verband hebben met uw beweerdde problemen (CGVS 1, p. 3).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van R. R. A. P. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1988 te San Salvador. In 2013 behaalde u een licentiaat administratie voor toeristische bedrijven. In 2016 leerde u uw partner J.(...) A.(...) M.(...) C.(...) (O.V. xxx; CG xxx) kennen toen jullie allebei werkten voor A.(...) S.(...). Sinds 13 december 2018 hebben jullie een relatie. Op 13 juni 2019 ging u bij uw partner wonen in de wijk Roble, calle (...), casa (...) in de stad San Salvador. Op 1 november 2020 bent u beginnen werken voor Co.(...) als aankoopanaliste. Uw partner werkte sinds oktober 2017 voor de christelijke NGO C.(...) als opleider. Deze organisatie had ontwikkelingscentra over heel het land, waar ze activiteiten organiseerden voor jongeren met als doel hun ontwikkeling te helpen, ervoor te zorgen dat ze niet zouden toetreden tot criminele organisaties en zich zouden ontwikkelen tot goede productieve personen.

Op 5 november 2019 was uw partner op een veldbezoek buiten om een opleiding te geven aan de leden van het ontwikkelingscentrum van de kerk Bautista Edificadores, gelegen aan de avenida Izalco in San Salvador. Rond vier uur verliet uw partner de kerk en liep hij naar zijn wagen, toen hij door twee mannen bij zijn armen werd genomen. Ze vertelden hem dat ze behoorden tot de bende MS en vroegen hem wat hij aan het doen was in de zone en wie hij was. Hij vertelde zijn naam en vertelde dat hij werkte voor de NGO en ze in de kerk een ontwikkelingscentrum hadden. Een van de twee bendeleden vroeg hem om zijn identiteitskaart, die uw partner overhandigde. De bendeleden zeiden hem dat ze het niet oké vonden wat de organisatie deed en dreigden hem te vermoorden. Uw partner verzette zich en plots gaf een van de twee bendeleden zijn identiteitskaart terug en zeiden dat ze hem dat ze hem niet meer terug wilden zien in de zone, dat ze wisten wie hij was, waar hij woonde en ze hem de volgende keer zouden vermoorden. Uw partner liep naar zijn voertuig, vertrok en belde onmiddellijk met zijn overste. Vervolgens kwam hij u oppikken op uw werk. Na 5 november 2019 solliciteerde uw partner voor een andere functie binnen C.(...) waarbij hij enkel nog moest werken op kantoor.

Op 8 januari 2020 kwamen jullie terug van jullie werk met de wagen. Jullie parkeerden de wagen aan jullie woning waarop er twee mannen naar jullie toekwamen. Een van de twee mannen liep naar de kant van de bestuurder, waar uw partner zat. Hij zei dat ze tot de MS behoorden, haalde een wapen boven en richtte dat op jullie beiden. Ze zeiden dat ze uw partner aan het zoeken waren, dat ze al wisten wie hij was en dat ze het niet oké vonden wat hij deed. Plots parkeerde er een voertuig achter jullie. Toen de bendeleden dit zagen schrokken ze zo op dat ze weggevlucht zijn. Nadat ze vertrokken waren, startte uw partner de auto en begonnen jullie te rijden. Jullie gingen naar het politiekantoor van Zacamil, waar ze u vertelden dat ze uw klacht niet konden opnemen, aangezien jullie niet wisten wie jullie aanvallers waren en jullie geen fysieke verwondingen hadden. Jullie keerden hierop terug naar huis. Thuis begonnen jullie praten en beslisten jullie om het land te verlaten. Jullie besloten ook om beiden de volgende dag ontslag te nemen en kochten jullie vliegtickets op 9 januari 2020. Jullie begonnen door het raam ook te zien dat er verdachte voertuigen geparkeerd stonden voor het huis op verschillende tijden. Op 12 januari 2020 beslisten jullie om opnieuw hulp te zoeken bij de politie en diende jullie klacht in bij de delegatie van de politie in Miramonte.

Op 23 januari 2020 vertrokken jullie uit El Salvador. Jullie vlogen via Spanje naar België waar jullie op 24 januari 2020 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens een verzoek om internationale bescherming in op 31 januari 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legden u en uw partner volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten (DUI), het rijbewijs van uw partner, een attest over de tewerkstelling van uw partner bij C.(...) I.(...) in het Spaans, de aangifte die jullie indienden bij de politie en een nieuwsartikel over een politieagent die werd vermoord bij u in de wijk. Op 23 april 2021 bezorgde uw advocaat per e-mail het CGVS een attest over de tewerkstelling van uw partner in het Engels, een attest over de religieuze activiteiten van uw partner, foto's van het werk van uw partner, uw universitaire diploma, de diploma's van uw partner, de geboorteaktes van u en uw partner, uittreksels van het politieregister van u en uw partner en jullie (blanco) strafbladen, een nieuwsartikel over een priester die werd vermoord omwille van zijn activiteiten. Op 4 juni 2021 bezorgde uw advocaat het CGVS nog een kopie van de identiteitskaart van de moeder van uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw partner J.(...) A.(...) M.(...) C.(...) (O.V. xxx; CG xxx). Gezien er ten aanzien van uw partner een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw partner is gebaseerd op de volgende motieven:

“(…)”

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.veiligheidssituatie20201012.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïncideerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïncideerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat uw schoonbroer S.(...) E.(...) M.(...) C.(...) (O.V. 8.714.887; CG 18/19704) op 29 april 2019 werd erkend als vluchteling. Het CGVS benadrukt evenwel dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht wordt, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/6, §§ 4-5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag, van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift nog stavingstukken die zij in de inventaris der stukken benoemen als volgt:

- een attest van het OCMW (stuk 3);
- een attest van C. (stuk 4);
- een attest van J. C. H. (stuk 5);
- het artikel «*Infografía: conoce la influencia territorial que tienen las pandillas en El Salvador*» van 25 augustus 2018 (stuk 6) en
- het artikel «*Declarations of Thomas J. Boerman*» (stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekende partijen voeren aan bij een terugkeer naar El Salvador de bende MS te vrezan. Zij verklaren in dit verband dat verzoeker op 5 november 2019 een eerste keer werd bedreigd door twee leden van de bende MS toen hij voor zijn werkzaamheden voor C. in een kerk opleiding ging geven. Verzoekende partijen verklaren op 8 januari 2020 opnieuw te zijn benaderd door twee bendeleden van de bende MS die hen bedreigden met een geweer. De volgende dag gaven verzoekende partijen hun ontslag en kochten zij hun vliegtuigtickets, maar begonnen zij ook twee wagens te zien op verschillende momenten van de dag en nacht. Verzoekende partijen verlieten uiteindelijk op 23 januari 2020 El Salvador.

2.3.4.2. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekers verklaringen over het incident van 8 januari 2020 stemmen niet overeen met wat hij liet optekenen in de aangifte die hij indiende bij de PNC, met name of de bendeleden meteen verschenen met een vuurwapen, dat het om bendeleden van de MS ging en met betrekking tot het aantal slachtoffers; verzoekers houding waarbij hij enerzijds wel de hulp inroept van zijn autoriteiten in de laatste dagen voor zijn vertrek, maar hij anderzijds niet alle informatie zou hebben gegeven omdat de politie in zijn land niet te vertrouwen is, is bovendien uitermate vreemd;

(ii) verzoekers verklaringen over het incident dat plaatsvond op 5 november 2019, waaraan hij het incident van 8 januari 2020 linkt, zijn weinig specifiek in de klacht bij de PNC. Bovendien is in de klacht geen enkel spoor te bekennen van zijn bewering dat hij op 12 januari 2020 naar de politie is geweest omwille van de auto's die zij voor hun huis zagen tussen 9 januari en 11 januari 2020 en verzoekster liet zelfs geheel na om iets over deze verdachte wagens te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

(iii) verzoekers houding ten opzichte van de politie is zeer vreemd nu hij na het incident van 5 november 2020 geen enkele moeite nam om naar de autoriteiten te stappen; de ambivalente houding van verzoekende partijen ten opzichte van de politie in de nasleep van het incident van 8 januari 2020 is eveneens uitermate vreemd, zeker aangezien zij al besloten hadden het land te verlaten op het ogenblik

dat zij aangifte deden en in dit verband moet worden opgemerkt dat het feit dat verzoekende partijen geen enkele moeite meer deden om hun klacht op te volgen niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade;

(iv) verzoekers verklaringen over het incident van 5 november 2019 kunnen evenmin overtuigen waar hij verklaart dat hij tegen de bendeleden heeft gezegd wie hij was en wat hij deed in die zone omdat het hem gevaarlijker leek om tegen hen te liegen en hij dacht dat ze de kerk nog wel zouden respecteren, nu hij eveneens een krantenartikel neerlegt over een priester die volgens verzoeker in een vergelijkbare situatie zat en vermoord werd en waarvan verzoeker op dat ogenblik reeds op de hoogte was;

(v) de door verzoekende partijen omschreven werkwijze van de bende – meer bepaald hoe verzoeker bij het eerste incident plots zou zijn vrijgelaten, hoe zij twee maanden niets ondernamen om dan plots aan het huis van verzoekers op te duiken en hen opnieuw te willen vermoorden, doch hier wederom niet in te slagen omdat er net toevallig een auto parkeerde – komt evenmin als geloofwaardig over;

(vi) het gedrag van verzoekende partijen, met name dat zij het risico namen om terug te keren naar hun woning en er tot hun vertrek te blijven wonen, waarbij zij nog naar buiten gingen om documenten te bekomen en boodschappen te doen, is eveneens bevreemdend;

(vii) verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over wie er bij hen op hun adres woonde, hetgeen hun geloofwaardigheid niet ten goede komt;

(viii) verzoekende partijen dienden geen verzoek om internationale bescherming in toen zij via Spanje reisden;

(ix) het gegeven dat verzoeker werkte als opleider bij C. I. volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, dergelijke vrees of risico dient immers *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hiertoe in gebreke;

(x) de overige documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(xi) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat verzoekende partijen louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingerechtelijke zin zullen worden vervolgd of een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Verzoekende partijen halen in dit verband zelf geen vrees aan;

(xii) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(xiii) met betrekking tot het feit dat verzoekers broer in België als vluchteling werd erkend, moet worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht en dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat de redenen waarom zijn broer El Salvador heeft verlaten geen verband hebben met hun beweerde problemen;

(xiv) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.4.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is

bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door de voorgehouden problemen van verzoekende partijen met de bende MS geen geloof kan worden gehecht.

2.3.4.4.1. Verzoekende partijen verklaren tijdens hun persoonlijke onderhouden dat verzoeker op 5 november 2019 werd benaderd door twee bendeleden van de bende MS toen hij buitenkwam van een opleiding bij de kerk Bautista Edificadores in het kader van zijn werkzaamheden voor de ngo C..

Er dient echter te worden vastgesteld dat de door verzoeker geschetste gang van zaken niet geloofwaardig is. Zo verklaart hij op het CGVS vooreerst dat de bendeleden hem vroegen wie hij was en wat hij in die buurt deed, waarop hij eerlijk toegaf wie hij was en dat zij een ontwikkelingscentrum voor jongeren hadden in de kerk. Verzoeker geeft in dit verband toe dat dit gevaarlijk was om te vertellen, maar dat hij het gevaarlijker achtte om te liegen tegen de bendeleden en hij dacht dat ze de kerk en de dominee nog wel zouden respecteren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker *d.d.* 3 juni 2021 (hierna: CGVS II M), p. 12-13). Dit benadrukken verzoekende partijen opnieuw in het verzoekschrift. Dit klemt echter met het nieuwsbericht dat verzoeker neerlegt over een dominee J. I. C. (administratief dossier, map 'Documenten'), waarvan verzoeker zelf aangeeft dat deze man zich – omwille van diens activiteiten voor jongeren – in een vergelijkbare situatie bevond als de zijne en die vermoord werd door bendeleden net omwille van het feit dat hij jongeren probeerde weg te houden van bendes (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker *d.d.* 30 maart 2021 (hierna: CGVS I M), p. 11 en CGVS II M, p. 11). Aangezien verzoeker verklaart dat hij dit nieuws vernam enkele dagen na de publicatie van het artikel in 2018 en hij bijgevolg op de hoogte was van deze feiten ten tijde van het door hem voorgehouden incident op 5 november 2019, is het niet aannemelijk dat hij het veiliger achtte om de ware toedracht van zijn bezoeken aan de kerk – meer bepaald het feit dat hij er opleidingen in het kader van een programma om jongeren en kinderen te helpen bij hun ontwikkeling en te vermijden dat zij met bendes zouden rondhangen (administratief dossier, CGVS I M, p. 8) – toe te lichten aan de bendeleden vanuit een geloof dat zij mogelijk respect zouden hebben voor de kerk en de dominee.

Verder kan ook het verdere verloop van het incident zoals geschetst door verzoekende partijen tijdens hun persoonlijke onderhouden geenszins overtuigen. De bendeleden zouden verzoekers identiteitsdocument hebben gevraagd en vervolgens hebben gezegd dat ze hem zouden vermoorden omwille van zijn activiteiten. Hierop zouden de bendeleden aan verzoeker zijn beginnen trekken om hem naar een andere plaats te brengen teneinde hem te vermoorden. Verzoeker verklaart dat hij heeft gevraagd hem geen pijn te doen, dat hij gewoon aan het werk was en hij niet wist wat hij moest doen (administratief dossier, CGVS I M, p. 12 en 14-15; CGVS II M, p. 12-14; persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster *d.d.* 30 maart 2021 (hierna: CGVS V), p. 11-12). Ondanks het feit dat verzoeker zich bijgevolg niet echt heeft verzet, zou één van de bendeleden alsnog zijn identiteitsdocument hebben teruggegeven en hebben verklaard dat hij snel moest verdwijnen of ze hem anders zouden vermoorden, hetgeen niet aannemelijk is. Zo verzoekende partijen in het verzoekschrift nog beargumenteren dat zij niet kunnen verklaren wat er in het hoofd omgaat van bendeleden en het bendelid dat aan verzoeker trok, agressiever was dan degene die hem zijn identiteitsbewijs teruggaf, dient te worden opgemerkt dat er van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de bende MS redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en ten uitvoer trachten te leggen, *quod non in casu*, wat aldus wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Verder ondermijnt ook de vaststelling dat verzoekende partijen het niet nodig achtten om na dit incident naar de autoriteiten te stappen, de door hen geschetste vrees voor vervolging. Verzoeker verklaart hierover enerzijds dat hij met zijn baas had gebeld en dat hij op zekere hoogte was gerustgesteld omdat hij hem had verzekerd dat hij niet naar die plek moest terugkeren (administratief dossier, CGVS I M, p.

15; CGVS II M, p. 17). Anderzijds verklaren verzoekende partijen dat verzoeker sinds het incident op 5 november dacht dat bendeleden hem op eender welk ogenblik konden benaderen en hem vermoorden en geeft verzoekster zelfs aan dat verzoeker zich “*echt heel paranoia*” gedroeg, hetgeen hem ertoe aanzette om van job te veranderen (administratief dossier, CGVS I M, p. 15-16 en CGVS V, p. 15). Dat verzoeker in de door hen geschetste context zou volstaan met het melden van het incident aan zijn baas, aan een medewerker van HR en simpelweg niet meer terug te keren naar de plek, kan dan ook niet verzoend worden met de verklaringen van verzoekende partijen en doet derhalve afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun beweerde vrees. In zoverre verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud opmerkt dat hij niet wist hij of een goede of slechte politieagent voor zich zou hebben en het dus nog meer problemen zou kunnen opleveren door wel naar de politie te gaan, kan worden verwezen naar hetgeen volgt met betrekking tot de ambivalente houding van verzoekende partijen ten opzichte van de politiediensten (*infra*).

Waar verzoekende partijen in het verzoekschrift nog opwerpen dat de commissaris-generaal een subjectieve interpretatie doorvoert van hun verklaringen en uitgaat van veronderstellingen van hoe zij zich hadden moeten gedragen om geloofwaardig over te komen omtrent hun vrees voor vervolging, dient opgemerkt dat verzoekende partijen geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. *In casu* dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van hun nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op de eigen verklaringen van verzoekende partijen. Het loutere feit dat de verklaringen van verzoekende partijen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekende partijen zouden moeten voldoen teneinde hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien het vluchtrelaas van verzoekende partijen afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekende partijen echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan dan ook geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.4.4.2. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de gebeurtenis op 5 november 2019 zoals vermeld door verzoekende partijen, kan evenmin geloof worden gehecht aan het door verzoekende partijen geschetste incident op 8 januari 2020 waarbij zij zouden zijn benaderd geweest in hun wagen aan hun woning door twee gewapende bendeleden, die hen wilden vermoorden omwille van verzoekers werkzaamheden (administratief dossier, CGVS I M, p. 12; CGVS II M, p. 14-15 en CGVS V, p. 12 en 15-16). Verzoekende partijen verklaren tijdens hun persoonlijke onderhouds immers zelf dat dit incident op 8 januari 2020 gelinkt is aan het vermeende incident op 5 november (administratief dossier, *ibid.* en CGVS V, p. 12).

Hoe dan ook kan op zich al geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen aangaande de gebeurtenissen op 8 januari 2020. Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoekende partijen aangeven dat de bendeleden op 5 november 2019 eisten dat verzoeker niet meer zou terugkeren naar die zone of ze hem anders zouden vermoorden, hetgeen hij ook niet deed. Het is dan ook niet aannemelijk dat bendeleden van de bende MS vervolgens op 8 januari 2020 alsnog aan de woning van verzoekende partijen zouden zijn opgedoken teneinde verzoeker toch te vermoorden. Dit klemt des te meer daar de bendeleden op 8 januari 2020 opnieuw niet in hun opzet zouden zijn geslaagd omdat er net toevallig een auto zich zou hebben geparkeerd in de wijk waar verzoekende partijen woonden (administratief dossier, CGVS I M, p. 12 en 14-15; CGVS II M, p. 12-14; persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster *d.d.* 30 maart 2021 (hierna: CGVS V), p. 11-12). Dat verzoeker tweemaal op relatief eenvoudige wijze aan een aanval kon ontsnappen, valt immers geenszins te rijmen met het voormelde gegeven dat van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de bende MS wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde op daadkrachtige wijze ten uitvoer trachten te leggen.

De houding van verzoekende partijen na dit vermeende incident op 8 januari 2020 waarbij zij aan hun eigen woning werden benaderd, kan evenmin overtuigen. Zo is het immers niet aannemelijk dat verzoekende partijen opnieuw het risico zouden hebben genomen terug te keren naar hun woning – die

gekend was door de leden van de bende MS – en er te blijven tot aan hun vertrek uit El Salvador op 23 januari 2020. Verzoeker verklaart hieromtrent tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat hij geen familieleden aan risico's wilde blootstellen omdat hij dacht dat hij gevolgd of opgespoord kon worden en dat zij de idee om op hotel te verblijven hebben laten varen omdat hotels ofwel gevaarlijk zijn omwille van hun ligging ofwel duur zijn (administratief dossier, CGVS II M, p. 16). Gevraagd naar welke veiligheidsmaatregelen zij namen na 8 januari geeft verzoeker aan dat zij een klacht zijn gaan indienen, vliegtuigtickets hebben geboekt naar België en in die periode niet meer zijn buiten gekomen (*ibid.*). Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt echter dat hun voorgehouden ondergedoken bestaan, *nota bene* op een plaats die gekend was bij de bendeleden en waar zij reeds bedreigd werden met de dood, genuanceerd moet worden. Zo blijkt uit hun verklaringen immers dat verzoekende partijen, naast voor het indienen van de klacht bij de politie, ook nog buitenkwamen om documenten in orde te maken en boodschappen te doen. Als enige voorzorgsmaatregelen zouden zij hun boodschappen vroeg in de ochtend hebben gedaan en keken zij goed rond voor hun vertrek waarbij zij zich zo snel mogelijk naar de hoofdweg begaven (administratief dossier, CGVS II M, p. 16; CGVS V, p. 18). In het verzoekschrift werpen zij nog op dat zij slechts documenten gingen ophalen wanneer de auto's vertrokken waren. Dat verzoekende partijen geen verdergaande voorzorgsmaatregelen namen in de door hen geschetste context van de toenemende incidenten met de bende MS, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en kan dan ook niet anders dan ongeloofwaardig worden geacht. Te meer nu verzoekende partijen aangeven dat zij in de periode na de bedreiging aan hun woning nog auto's zagen verschijnen op verschillende tijdstippen en zij dachten dat zij in de gaten werden gehouden (administratief dossier, CGVS I M, p. 17-18; CGVS II M, p. 17). In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift betogen dat zij geen andere keuze hadden dan nog naar de winkel te gaan om inkopen te doen, merkt de Raad op dat dit geen valabel argument is om te verklaren of te weerleggen dat zij tot aan hun vertrek uit El Salvador in hun eigen woning bleven wonen die gekend was door bendeleden van de bende MS, en zij zich zodoende blootstelden aan een groot risico.

2.3.4.4.3. De commissaris-generaal considereert voorts op goede gronden als volgt: *“Om te beginnen komen de verklaringen die u aflegt over het incident van 8 januari 2020 niet overeen met wat u liet optekenen in de aangifte die u indiende bij de PNC. U beschrijft dat twee individuen u benaderden, dat één van hen naar de kant van de bestuurder ging en dan zijn vuurwapen bovenhaalde (CGVS 2, p. 15), terwijl in de klacht valt te lezen dat ze meteen verschenen met een vuurwapen. Het is daarnaast ook uitermate vreemd dat u nergens in uw klacht liet optekenen dat deze bendeleden van de MS waren, terwijl ze dit zowel op 5 november als 8 januari aan u kenbaar zouden hebben gemaakt (CGVS 1, p. 12). Uw excuus, dat u twijfelde om deze info te geven omdat jullie schrik hadden dat ze de bende zouden verwittigen en u hiermee zou wachten tot de politie aan uw woning zou komen patrouilleren is onafdoende. Er kan namelijk van u verwacht worden dat als u werkelijk beroep wil doen op de hulp van de autoriteiten van uw land, u hen ook dergelijke relevante informatie onmiddellijk verschaft. Hierop gewezen, bevestigt u dat dit inderdaad het geval is wanneer je vertrouwen hebt in de instelling, maar dat in uw land de politie niet te vertrouwen is, en je voortdurend ziet dat bendeleden geïnfiltrerd zijn bij de politie (CGVS 1, p. 18). Het is echter uitermate vreemd dat u enerzijds wel genoeg vertrouwen zou hebben in de politie om klacht in te dienen en van hen te verwachten dat ze u nog bescherming zouden bieden in uw resterende dagen in El Salvador (CGVS 1, p. 13), maar anderzijds niet genoeg vertrouwen beweert te hebben om hen volledige en bruikbare informatie over uw problemen te verschaffen. Bovendien was uw partner eveneens aanwezig bij het incident van 8 januari 2020 en werd zij eveneens bedreigd. Dat bij “aantal slachtoffers” dan maar formeel één persoon wordt vermeld en dat enkel uw gegevens als slachtoffer genoteerd werden, is hoogst eigenaardig. U hiermee geconfronteerd, kan er geen deftige uitleg over verschaffen en oppert dat de agent misschien in de war was omdat het ene incident van november u alleen overkwam (CGVS 1, p. 18). Het lijkt sterk dat een agent die een klacht optekent niet het verschil kan maken tussen één dan wel twee slachtoffers.*

U linkt in deze klacht dus het incident dat plaatsvond op 8 januari aan het incident dat had plaatsgevonden op 5 november. Uw verklaringen over dit eerste incident in deze klacht zijn echter weinig specifiek: u beperkt zich tot de vermelding dat dit in november gebeurde in de avenida Izalco, maar laat het na de specifieke datum – 5 november – of de specifieke plaats – aan de kerk Bautista Edificidaros – mee te geven (CGVS, p. 12). Ook door hoeveel personen u werd benaderd of het feit dat ze u toen eigenlijk wilden vermoorden, vermeldt u niet in uw klacht. Nog vreemder is dat u beweert op 12 januari 2020 naar de politie te zijn geweest omwille van de auto's die jullie voor jullie huis zagen tussen 9 januari en 11 januari 2020, u dit verdacht vond en daarom politiebescherming wilde, maar er in deze klacht hier geen enkel spoor van te bekennen is. Uw excuus dat dit niet werd vermeld in de klacht omdat u de nummerplaten van de auto's niet kende (CGVS 1, p. 18), is weinig overtuigend, a fortiori omdat u ook over het incident van 5 november zo weinig informatie gaf. Uw partner liet het tevens na om iets over deze verdachte wagens die jullie nog aan jullie huis zagen te vermelden bij de Dienst

Vreemdelingenzaken (DVZ). Hierop gewezen poneert ze dat het interview kort was en ze het er niet kon vertellen (CGVS 20/12393, p. 17-18). Dit kan hoegenaamd niet overtuigen gezien dat haar aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of ze alle redenen had kunnen geven die aanleiding hebben gegeven tot jullie vertrek, ze dit eerst bevestigde en deze auto's maar vermeldde in kader van correcties die ze wilde maken in verband met uw interview bij DVZ (CGVS 20/12393, p. 3)."

Verzoekende partijen merken in hun verzoekschrift op dat er geen duidelijke tegenstrijdigheid op te merken valt, dat in beide verklaringen valt te lezen dat zij benaderd werden in hun wagen door bendeleden die hen bedreigden met een wapen. Bovendien menen zij dat verzoeker duidelijk in shock was ten tijde van de bedreiging en de commissaris-generaal onrealistische verwachtingen aan de dag legt op de manier waarop verzoeker zich het incident zou moeten herinneren. De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partijen zich met het betoog in het verzoekschrift beperken tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Er dient voorts te worden benadrukt dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse (asiel)instanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Overigens moet worden benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

Verzoekende partijen hekelen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de context van hun land van herkomst, met name dat de Salvadoraanse bevolking een ambigue verhouding heeft met de politie in het land omdat de politie corrupt is en sommige agenten rechtstreeks voor bendes werken. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar een verklaring van T. J. Boerman (verzoekschrift, stuk 7) en een artikel van de Immigration and Refugee Board of Canada en besluiten nog dat het begrijpelijk is dat zij niet volledig kunnen vertrouwen op de politie, doch dat zij hoopten op een zekere bescherming zonder te veel informatie vrij te geven. De Raad merkt evenwel op dat het niet aannemelijk is dat, zo verzoekende partijen daadwerkelijk overtuigd zouden zijn geweest van de corruptie binnen het gerechtelijke apparaat, zij zich desalniettemin tot de politiediensten zouden hebben gewend in de hoop dat zij toch bescherming zouden verkrijgen door onvolledige informatie te geven, dan wel dat zij door het weglaten van de vermelding van de specifieke bende geen bijkomend gevaar zouden lopen door een klacht in te dienen. In dit verband dient er bovendien op te worden gewezen dat de vaststelling dat verzoekende partijen op 12 januari 2020 opnieuw naar de politie zouden zijn gegaan om melding te maken van het feit dat er tussen 9 en 11 januari verdachte auto's voor hun huis circuleerden, terwijl zij op dat ogenblik reeds beslist hadden om het land te verlaten (administratief dossier, CGVS I M, p. 9-10 en CGVS V, p. 16), verder afbreuk doet aan hun verklaringen dat zij de politie zouden vrezen en zouden vrezen dat zij zich nog meer problemen op de hals zouden halen door een klacht in te dienen. Te dezen dient er bovendien op te worden gewezen dat de vaststelling dat verzoekende partijen weliswaar een klacht indienden, maar verder geen enkele poging meer ondernamen om deze klacht verder op te volgen (administratief dossier, CGVS I M, p. 10; CGVS V, p. 18), niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en verder vraagtekens plaatst bij de reden(en) waarom verzoekende partijen alsnog een klacht zouden hebben ingediend. De uitleg dat verzoekende partijen dit niet deden omdat zij naar België zijn gekomen en hier om internationale bescherming hebben verzocht (*ibid.*) kan niet overtuigen. Een dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van hun persoonlijke problemen doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt de geloofwaardigheid van hun relaas.

In het verzoekschrift benadrukken verzoekende partijen dat in de samenvatting van de klacht wel degelijk wordt verwezen naar hen beiden en dat zij alle informatie over de gebeurtenis hebben verschaft, zoals zij deze verschaften aan de commissaris-generaal. Zij vervolgen dat de bestreden beslissingen in wezen het gebrek aan accuraatheid van de Salvadoraanse politie bekritisieren en niet de geloofwaardigheid van verzoekers of van hun klacht. In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partijen in het verzoekschrift nochtans erkennen dat zij niet alle details aan de politie meedeelden omdat zij de politie niet vertrouwden, hetgeen hun bewering dat zij alles hebben weergegeven zoals zij in het kader van hun asielpcedure hebben gedaan danig relativeert. Voorts

dient te worden onderstreept dat uit hun verklaringen op het CGVS blijkt dat verzoekende partijen beiden naar het politiekantoor gingen (administratief dossier, CGVS V, p. 18), zodat niet valt in te zien waarom enkel verzoeker als formeel slachtoffer zou worden vermeld. Dat dit wel het geval is, ondermijnt dan ook de bewijswaarde van de door hen voorgelegde klacht.

Verzoekende partijen vervolgen in het verzoekschrift dat zij niet de mogelijkheid hebben om hun klacht bij de politie na te lezen of te laten verbeteren en dat het gegeven dat er weinig details worden vermeld van het incident op 5 november 2019 in de klacht opnieuw toe te schrijven is aan de opstelling van de klacht bij de politie en niet aan hen kan worden verweten. De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partijen zich te dezen bedienen van loutere beweringen en dat de vaststelling dat zij nooit hebben geïnformeerd naar de stand van zaken met betrekking tot hun klacht bij de politie op 12 januari 2020, een indicatie vormt dat zij zelf geen initiatief ondernamen om desgevallend de inhoud van hun klacht te achterhalen en/of aan te vullen of recht te zetten. Dat de inhoud van hun klacht volledig buiten hun controle valt zoals zij in het verzoekschrift voorhouden, kan dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoekende partijen nog opmerken dat de bestreden beslissingen een bepaald gedrag beschrijven waaraan zij zouden moeten voldoen om geloofwaardig over te komen, dient te worden herhaald dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen *in casu* heeft gebaseerd op hun eigen verklaringen. Het loutere feit dat de verklaringen van verzoekende partijen onaannemelijk, inconsistent en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekende partijen zouden moeten voldoen teneinde hun vluchtrelaas aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te betogen in het verzoekschrift – blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen, zoals *in casu* het geval is.

Door verder te volharden in hun verklaringen en het bekritisieren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, slagen verzoekende partijen er evenmin in om de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.4.4.4. Verder wordt in de bestreden beslissingen nog op goede gronden overwogen dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats(en) van zijn moeder, waar dienaangaande staat te lezen als volgt: *“Dat u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie er bij u op dit adres woonde, komt uw geloofwaardigheid niet bepaald ten goede. Gevraagd tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wie er bij u woonde op uw adres in colonia El Roble, vermeldt u enkel uw partner die er op 12 juni 2019 bij u zou zijn komen wonen (CGVS 1, p. 5). Er wordt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd of er naast uw partner, in de periode dat u er woonde nog iemand anders bij u woonde, maar opnieuw vermeldt u enkel uw partner (CGVS 2, p. 2). U haalt dan plots, terwijl het gaat over uw eerdere woonplaats in colonia Metropolis Norte, nog aan dat uw moeder toch ook bij u zou hebben gewoond in colonia El Roble, maar slechts van augustus tot oktober 2018 (CGVS, p. 5). Het is hier eerst al vreemd dat u dit niet eerder vermeldde gezien u al tweemaal de vraag gesteld was wie er bij u woonde op dit adres. Uw verklaringen zijn echter ook tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ. Toen u daar tijdens uw interview op 11 juni 2020 gevraagd werd naar de verblijfplaats van uw moeder op dat moment, liet u daar namelijk optekenen dat zij verbleef op het laatste adres waar u had verbleven, in Colonia El Roble, calle (...), huisnummer (...) in San Salvador (DVZ verklaring, p. 6-7, punt 10 en 13A). Uw poging tot verschoning, dat u het waarschijnlijk heeft gezegd omwille van het feit dat ze een tijdje bij u woonde en u misschien wat plaatsen en data door elkaar gehaald hebt (CGVS 2, p. 7), kan niet overtuigen gezien u aan het CGVS vertelde dat dit bijna twee jaar voor uw interview bij DVZ was en ze daarna enkel nog in urbanizacion Serra Monte zou hebben gewoond (CGVS 2, p. 5, 7). Om aan te tonen dat uw moeder wel degelijk in Serra Monte zou wonen, bezorgt uw advocate op 4 juni 2021 het CGVS nog een foto van de identiteitskaart van uw moeder die dateert uit 2016 (document 17). Hierbij dient er al eerst te worden gezegd dat er niet kan worden nagegaan wanneer deze kopie genomen werd en of dit werkelijk om de huidige identiteitskaart van uw moeder gaat. Bovendien is er ook geen enkele garantie dat het adres op de identiteitskaart ook het effectieve adres van uw moeder is, gezien u ook beweert dat uw partner bij u in colonia El Roble woonde sinds 12 juni 2019 (CGVS 1, p. 5), zij nog in augustus 2019 een nieuwe identiteitskaart aanvraag, en hier nog haar oude adres op liet staan (CGVS 20/12393, p. 10). Tevens blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud van uw broer S.(...) E.(...) M.(...) C.(...) dat plaatsvond op 1 april 2019 dat uw moeder op dat moment samen met u in colonia El Roble woonde (CGVS xxx, p. 3-4). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt ook de geloofwaardigheid van uw problemen aangezien u beweert dat bendeleden u op dit adres zouden*

hebben benaderd en vervolgens ook uw huis in de gaten hielden maar wel stelt dat uw moeder niets meer heeft gehoord over uw problemen (CGVS 2, p. 6)."

Verzoekende partijen merken in het verzoekschrift op dat de moeder van verzoeker op sommige ogenblikken een tijdje bij haar zoon verblijft, zo bijvoorbeeld na zijn scheiding tussen augustus en oktober 2018 en dit geen officiële adresverandering rechtvaardigt. De Raad merkt op dat verzoekende partijen met de argumentatie in het verzoekschrift geen valabel argument bijbrengen om de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats van zijn moeder, te verklaren of te weerleggen, noch dat verzoekers broer op 1 april 2019 verklaarde dat zijn moeder op dat ogenblik verbleef op de plaats die verzoekende partijen als hun laatste woonplaats aanmerken (adm. dossier, stuk 6 landeninformatie, stuk 3, notities persoonlijk onderhoud broer, p. 3-4).

In zoverre zij voorts beargumenteren dat dit argument een detail betreft, dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekende partijen geen licht werpen op de verblijfplaatsen van verzoekers moeder en er indicaties voorhanden zijn dat zij verblijft in de woning waarvan verzoekende partijen voorhouden dat deze gekend is bij bendeleden van de bende MS, doch zij niets meer van de problemen zou hebben gehoord, wel degelijk raakt aan de kern van hun asielrelaas. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat de bende MS, zo zij verzoekende partijen daadwerkelijk in hun vizier hebben, nog naar hen gezocht en/of geïnformeerd zouden hebben op hun woonplaats. Dat dit niet het geval is, relativiseert dan ook verder de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4.5. Waar verzoekende partijen onder verwijzing naar UNHCR "*Eligibility Guidelines*" aanvoeren dat verzoeker een risicoprofiel bezit omwille van zijn professionele activiteiten voor C. waarbij hij kinderen en jongeren een alternatief pad poogde te laten kennen en ervoor probeerde te zorgen dat zij niet gerekruteerd werden door bendes – hetwelk ook blijkt uit het voorgelegde attest van werk van C. en het attest van de priester –, dient erop gewezen dat uit deze UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the particular circumstances of the case [...]*"). De enkele verwijzing naar een risicoprofiel volstaat bijgevolg niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Gelet op het voorgaande slagen verzoekende partijen er – in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift betogen – evenwel niet in de door hen aangevoerde vrees voor vervolging door bendeleden van de bende MS *in concreto* aannemelijk te maken.

In zoverre de advocaat van verzoekende partijen ter terechtzitting nog beargumenteert dat van verzoeker, die zijn werk deed vanuit een diepgelovige, persoonlijke, sociale en politieke overtuiging, niet kan worden gevraagd om zijn werk als opleider binnen de organisatie C. te stoppen, dient te worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na de voorgehouden problemen in november 2019 solliciteerde voor een job in de administratie binnen dezelfde organisatie en hij deze job vervolgens ook kreeg in december 2019, hij toen geen problemen meer kende en hij deze wijziging van job binnen dezelfde organisatie als iets positief ervoer (administratief dossier, CGVS II M, p. 10-11 en 14). Waar ter terechtzitting nog wordt verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 5 september 2012, *Y. en Z. tegen Duitsland* om te betogen dat van verzoeker niet mag worden verwacht dat hij zijn overtuigingen opzij zet, kunnen verzoekende partijen evenmin worden gevolgd. Het gaat immers niet op om voormeld arrest – dat handelt over vrijheid van godsdienst – *mutatis mutandis* toe te passen verzoekers situatie aangaande zijn werk. Zoals opgemerkt, is verzoeker in het verleden reeds binnen dezelfde organisatie van functie veranderd teneinde de voorgehouden problemen een halt toe te roepen en voelde hij zich hier goed bij ("*(...) alhoewel ik daarvoor gesolliciteerd had vanwege wat me was overkomen op 5 november beschouwde ik dat als iets positiefs dat ik die baan had gekregen. Ik kreeg namelijk een internationale post en mijn salaris steeg ook*" CGVS II M, p. 11), zodat kan worden aangenomen dat hij zich ook in de toekomst zal kunnen verzoenen met zulk werk binnen de organisatie dat niet meer inhoudt dat verzoeker opleidingen geeft.

2.3.4.4.6. Verder dient nog te worden opgemerkt dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El

Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeer bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekende partijen ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals blijkt uit het voorgaande en zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, maken verzoekende partijen immers niet aannemelijk dat zij problemen kenden met bendeleden van de bende MS-13. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekende partijen voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekende partijen voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partijen El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden geïdenterd door bendeleden.

Het feit dat verzoekende partijen een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekende partijen zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekende partijen niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekende partijen nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.4.4.7. Het in de bestreden beslissingen opgeworpen motief omtrent het feit dat verzoekende partijen nalieten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

2.3.4.4.8. Voor het overige herhalen verzoekende partijen in wezen louter een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, volharden zij in de door hen uiteengezette vluchtmotieven, uiten zij blote beweringen, verwijzen zij naar algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, bekritisieren zij en spreken zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseren zij de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een

dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekende partijen dan ook niet vermogen de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten.

2.3.4.5. De documenten die door verzoekende partijen werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft het “*Attest OCMW*” dat wordt opgenomen in de inventaris der stukken van het verzoekschrift als stuk 3, moet worden vastgesteld dat dit stuk niet werd gevoegd aan het verzoekschrift zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Het attest van Kemuel (verzoekschrift, stuk 4) en het attest van werk van C. (verzoekschrift, stuk 5) werden door de verzoekende partijen reeds voorgelegd bij het CGVS. In dit verband kan met de commissaris-generaal opnieuw worden benadrukt dat het loutere feit dat verzoeker werkte als opleider bij C. (en later als analist) niet kan volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen en verzoekende partijen *in casu* niet in slagen om *in concreto* dergelijke vrees of dergelijk risico aannemelijk te maken, zoals blijkt uit het voorgaande. In het attest van werk wordt bovendien bevestigd dat verzoeker vanaf 9 december 2019 als analist werd tewerkgesteld, waarover hij zelf op het CGVS heeft verklaard dat hij toen geen problemen meer kende (*supra*). In zoverre in het attest van werk staat te lezen dat verzoeker op 15 januari 2020 liet weten dat hij ontslag nam omwille van het feit dat hij het land zou verlaten omdat hij een doodsbedreiging had ontvangen van een bende in El Salvador, moet worden opgemerkt dat uit het attest blijkt dat dit is gebaseerd op de verklaringen van verzoeker, zodat hieraan bezwaarlijk objectieve bewijswaarde kan worden toegekend teneinde de door verzoekende partijen voorgehouden problemen aan te tonen. In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat in het attest niet gespecificeerd wordt met welke bende of om welke redenen verzoeker problemen zou hebben gekend, hetgeen verder de bewijswaarde ervan relativeert met betrekking tot de door verzoekende partijen voorgehouden vrees voor vervolging.

Het bij het verzoekschrift gevoegde nieuwsartikel “*Infografía: Conoce la influencia territorial que tienen las pandillas en El Salvador*” (verzoekschrift, stuk 6) is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit stuk kan derhalve niet in overweging worden genomen.

Aangaande de verklaring van T. J. Boerman (verzoekschrift, stuk 7), kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds is komen vast te staan in punt 2.3.4.4.3..

Verzoekende partijen voeren geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de overige documenten die zij hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de door beiden partijen aangebrachte landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van September 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit kan blijken dat voormelde analyse niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen

zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord op 30 maart 2021 en verzoeker opnieuw op 3 juni 2021. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtredenen uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVDS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET